

Ритиму землю, ритиму гору

Андрій Малишко

Ритиму землю,
ритиму гору,
камінь світитиму, наче зворінь,
А докопаюсь, у чому сутність,
у чому правда
і в чому корінь.

Сьомого поту зітру краплини,
темної ночі додам до днини,
А докопаюсь-таки до щастя,
щоб не було міражем в людини.

Може, воно у клітинах болю,
може, у зустрічі з добрим другом?
Може, в двобою з самим собою,
може, в зорі над вечірнім лугом?

Може, у криках душі людської,
в нових народженнях гне колиску?
Може, у клекоті серця й крові,
що блискавками палить без блиску?

Ніби саянуло і стало поруч:
дихання чую я невмируще,
А люди кажуть, а люди радять:
Шукай-но глибше!
Шукай-но дужче!